

Так склалося наше життя, що села і провінційні містечка віддавали своїх найкращих дітей у великі міста. І це зрозуміло, бо світлі голови прагли знань і могли їх отримати в інститутах та університетах. Набуті професії, реалізація пов'язаних з ними планів також спонукали залишитись у місті.

Оця доля - розсіювати по світу елітне зерно - не обминула й Костопіль. Можу назвати не тільки Харків, Тернопіль, Київ, Москву та Санкт-Петербург, а й Лондон, американський Детройт чи бельгійський Лувень - там є наші земляки.

І майже завжди це дуже енергійні, цілеспрямовані, ділові люди, які тепло згадують Костопіль, бачать його таким, який не зовсім вписується в поняття "провінційне містечко". Цей феномен став цікавим для мене: що особливого у нашого міста, в його енергії, аурі, душі, що спонукає ійти від нього і вертатись до нього з любов'ю? Тому, зустрічаючись і спілкуючись з костопільчанами, які живуть за межами міста, завжди цікаво дізнатися: кого ж подарував світові Костопіль, у чому ці люди знайшли своє призначення, яким їм бачиться рідне місто з відстані років і з цілком реальних земних відстаней?

Оберемо місто Рівне, тому що саме тут мешкає багато наших земляків, які творять обличчя цього одного з міст України. Серед них один з наймолодших заслужених вчителів України О.М.Жилук, один з наймолодших спецкорів УТ-1 А.П.Велесик, володарка міжнародної Соросівської премії у розділі "Викладання шкільних предметів" С.В.Жук, доцент кафедри слов'янознавства В.І.Матійченко...

У числі рівненців нині лікар-анестезіолог Олександр Васильович Серветник. Колишній учень школи №1, згодом випускник Івано-

Франківського медичного інституту, він понад двадцять років працює в одному з найскладніших у лікарській практиці відділенні детоксикації Рівненської обласної лікарні.

Олександр Васильович дуже скромний, полікарськи небагатослівний,

Володимира Михайловича Бурова, а до нас приїздили німці монтувати обладнання в нових цехах.

Тоді ж костопільчани починали освоювати печі по випуску кристалю на склозаводі. І це теж було вперше на теренах нашого краю. На уроках географії ми дізнались про

КОСТОПІЛЬЧАНИ У СВІТІ

за відгуками колег і друзів - прекрасний спеціаліст і справжній життєлюб, допоміг дуже багатьом повернутися до життя у прямому розумінні цих слів. І саме йому притаманні характерні риси костопільчан: одержимість справою, якою займається, а також небайдужість до долі рідного міста. Теж і звернулась до нього із запитанням: Костопіль - це провінційне містечко вашого дитинства чи місто, яке до деякої міри формувало ваш характер, впливало на вибір життєвого шляху?

Костопіль - це моє дитинство і юність, - відповів він. - Усі теплі спогади, які можуть бути в людини, коли вона згадує ці роки, у мене пов'язані з рідним містом. Це школа і друзі, ліс і річка, пригоди і захоплення, мрії і плани, це моє життя. І, звичайно, Костопіль - місто, яке впливало й на формування характеру, і на обрання професії. В дитинстві він видавався і великим, і відомим. Ми з друзями зовсім не відчували провінційності. Навпаки, були горді за місто. Адже тоді саме костопільчани першими в колишньому Союзі освоїли виробництво фіброліту на домобудівному комбінаті, там же першими почали випускати деревностружкові плити. Усім було відоме ім'я

унікальність базальтових родовищ поблизу Костополя, про їх потужні розробки, використання каменю в побуті. Для нас, дітей, було справжнім дивом, що з того каменю в Костополі виготовляють вату.

Починала працювати новозбудована спортивна школа, А басейн мав бути подарунком дітям, щоб у них було все, як у дітей великих міст. І ми були окрилені цими планами.

Безперечно, продовжив Олександр Васильович, місто - це не тільки заводи і фабрики, а найперше люди, яскраві особистості, від яких ішла енергія поваги до знань, любові до людей, краю. Вони запам'ятались на все життя. Для мене це Василь Григорович Кондур, якого, на жаль, не стало. Це Святослав Богданович Праск, і вже покійний Василь Павлович Антонюк. Це школа, яка сприяла нашому вихованню як людей самостійних і відповідальних за виконувану справу і яка давала міцні знання. Напевне, усе це разом і спонукало вчитись і бути якщо не першим у якійсь сфері діяльності, то й не останнім.

Знаю про всі радощі і турботи костопільчан від батьків. Сподіваюсь, що енергійність, винахідливість, працелюбність городян дадуть свої плоди.

Жанна КОЗАК,
костопільчанка.

Біचेве слово, - 29 листопада 1997р. - с. 1.